

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom: „KOROŠKI SLOVENEK“,
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Politično in gospodarsko društvo, Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List za politiko,
gospodarstvo in prosveto

Izhaja vsako sredo. — Posamezna številka 15 grošev.
Stane četrletno: 1 S 50 g; celoletno: 6 S — g
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—; celoletno: Din. 100.—

Skrivnost tvoje rasti, narod!

Po naših hišah in domovih bodo postavljali na sveti večer tisoče in tisoče božičnih drevesc. In v sveti noči se bodo vžgale na njih neštete lučke.

Ali še vemo in razumemo, zakaj postavljamo zelena drevesca po naših domovih, zakaj prižigamo svečke na njihovih vejicah? Ali še razumemo božično pridigo teh nemih in vendar tako jasnih in glasnih svetonočnih pridigarjev? Ali veste in razumete, bratje in sestre, da nam govorijo o najgloblji skrivnosti naše rasti?

Ko je stal angel pred Brezmadežno in je ta izpregovorila svoj „zgodil se“, tedaj je padlo seme večne božje Besede v to deviško zemljo. V sveti noči pa je vzkliko v božjem Detetu, v Kristusu, Zvlčarju sveta. Iz tega neznanega božjega zrna je vzrastlo in se razvilo mogočno drevo krščanstva, vkoreninjeno v božji zemlji in rastoče v nebesne višine. V to drevo življenja so vsajali božji vrtnarji vejo za vejo, narod za narodom. Že v prvi pomladanski rasti, ko je zasijalo v vsem sijaju, vsej toploti božje sonce, so usadili božji vrtnarji, apostoli Gospodovi, v to drevo življenja prve mladike, narode zbrane v Jezuzalemu na rojstni dan Cerkve: „Parte in Medijce, Elamičane in Mezopotamce, Judejce in Kapadočane, narode iz Ponta in Azije, iz Frigije in Pamfilije, iz Egipta in Libije, iz Cirene in Rima, Jude in pogane, Krečane in Arabce“ (Dejanja apostolov, 9. poglavje).

Razraščale so se te mladike raznih narodov v košate veje, polne svežega zelenja in življenja. Stoletje za stoletjem pa so ucepljali nasledniki prvih vrtnarjev, apostoli narodov, vejo za vejo, narod za narodom v to svetovno božično

drevo. In lučka za lučko se užiga na tem drevesu življenja v nešteti dušah, vžganih ob ognju božje luči, ki je zasijala v sveti blaženi noči.

Tudi naš narod je zelena veja na tem drevesu. Veja sveža in košata. Veja, ki raste iz božjega debla že nad tisoč let, od tistih dob, odkar so apostoli Slovanov vcepili mladiko slovanstva in slovenstva v to drevo življenja. Zažarele so na njem brezštevne luči v Kristusu prerajenih duš. In še gori na njem nebroj božičnih lučk v milostipolnih dušah. Kljub vsem silnim viharjem in nasprotovanjem bo rastla ta veja in poganjala v vedno mogočnejšo rast, dokler ji bodo dotakali sokovi božjega življenja iz korenine božjega drevesa, iz debla katoliške Cerkve. Šele, če bi se kaka vejica na tej veji pretrgala in izgubila vez z življenjem, ki napolnjuje drevo krščanstva, bi se morala neizogibno posušiti in bi jo morala dohiteti žalostna usoda suhe veje, ki jo odtrga božja roka in jo vrže v ogenj, ki nikoli ne dogori.

Ali razumeš, narod, kje so vrelci in korenine tvoje vekovite rasti? Ali razumeš, narod, zakaj se sušijo v tebi vejice in odpadajo listi v bratih in setrah, ki so prekinili življenske vezi z živo vejo, na kateri so vzrastli in po kateri naj bi črpali moč zdravega narodnega življenja in božje rasti?

Bog daj, da bi razumeli po vseh naših domovih in družinah to blagovest božičnega drevesa! V razumevanju te blagovesti naj bi se zavedali vsi živi udje te narodne družine, da je najodločilnejše vprašanje našega obstoja in naše rasti v tem, da ohranimo in vzglavimo življenske stike z vejo in deblom, v prglstlim iz semena božje Besede, ki je meso postala in začela med nami prebivati“ v prvi sveti noči.

Tudi Starhemberg za manjšine.

O priliki svojega potovanja po Koroškem je vicekancler Starhemberg govoril med drugim v Velikovcu, kjer je dejal tudi tole:

„Obmejno nemštvo stoji in pade z Avstrijo. Samo avstrijska zavest zamore to deželo braniti in ohraniti. S tem pa nikakor ne napovemo boja jezikovnim manjšinam. Če zastopamo svoje nemštvo, ne napovedujemo boja ne slovanskemu sosedu in tudi ne slovanskim rojakom, ki živijo v naši državi. S ponosom hočemo Avstriji zasledovati cilj, da bo manjšinska zaščita v naši državi vzorna in se ne bo čutila nobena manjšina zapostavljena. S ponosom pa hočemo zasledovati tudi drugi cilj, da namreč ohranimo vse, kar je nemškega, ter varujemo in pospešujemo nemštvo do skrajne doslednosti. To povem zato, ker vlada v krogih izobraženstva obmejnega ozemlja čisto povsem napačno pojmovanje nacionalne dolžnosti. Avstrija bo slejkoprej vodila vsenemško politiko. Pošteni Nemci smo in zato dolžni, da doprinesemo svojemu nacionalnemu čutu tudi žrtve ter mu služimo.“

Po kanclerjevi nedavni izjavi za manjšine sedaj torej tudi slična izjava vodje Heimatschutza Starhemberga. Menimo, da krogi v deželi sedaj ne rabijo več nobenega drugega vodila in pojasnila k postopanju z manjšino in je sedaj na njih, da pokažejo, kako znajo izpolnjevati voljo svojih voditeljev. Nas besede mičejo, a vzgledi vlečejo.

Jugoslaviji je dano zadoščenje.

Tri dni je trajala ljuta borba za pravico, ki jo je zahtevala Jugoslavija, oprta na svoje zavezničke Male zveze in na Francijo. Napeti položaj je razrešil spomočjo angleškega ministra Edena francoski zunanji minister Laval s predlogom sporazuma, ki je bil nato od vseh zastopnikov držav sprejet. Glavna vsebina sklenjenega sporazuma se glasi: Svet Zveze narodov obžaluje in obsoja marsejski zločin ter opozarja, da je vsaka država dolžna, da ne podpira in ne trpi na svojem ozemlju nikakega terorističnega delovanja, ki bi imelo politične cilje. Dosedanji predpisi mednarodnega prava o pobijanju terorizma so premalo jasni in odločni, zato sestavi odbor strokovnjakov načrt nove mednarodne pogodbe proti terorizmu ter ga predloži zboru Zveze narodov v odobrenje.

Sporazum je vzbudil v Franciji ter v državah Male antante obilo navdušenja, pa tudi ostale države z Italijo in Madžarsko vred se strinjajo s to rešitvijo, ker ne krši časti nobenega naroda. Vodilni zastopniki nekaterih držav sedaj zatrjujejo, da je Evropa deset let spet varna pred vsako vojno, katere nevarnost je zadnja leta neprenehoma naraščala.

O mučniški smrti dr. Dollfussa je kancler Schuschnigg povedal na nedavnem zborovanju v Inostu sledeče: Umirajočemu kanclerju so morilci odrekli duhovnika in zdravnika. Poleg njega, ki je ležal smrtno ranjen na divanu, stoječi so se

zabavali s šalami, cigaretami in cigarami, povrh so ga še izropali ter mu izmaknili listnico. Še umirajočega so mučili z zahtevo, naj se odpove kanclerskemu mestu. In kaj je dr. Dollfuss odgovoril: Vendar ne morem dati Avstrije onim, ki je nočejo. — To je bil vojak, je kancler pripomnil ob splošnem pritrdjevanju Tirolcev.

Ali gremo res miru nasproti? Ugodni potek ženevskih razprav je potisnil v ospredje glavno vprašanje evropske politike: zблиžanje med Francijo in Italijo. S sporazumom med obema velesilama bi bila ukinjena borba, ki se že desetletja vrši za kulisami političnega življenja v Evropi. Listi poročajo o nameravanem posetu francoskega zunanjega ministra Lavalja v Rim, da z italijanskim vladnim šefom razreši sporne točke med obema državama. Pripominjajo, da bo Francija kot predpogoj prijateljstva z Italijo stavila slednji zahtevo zблиžanja z Malo antanto in Balkansko zvezo, zakar bo ugodila Italiji oziroma njenim željam po nekaterih severno-afriških kolonijah.

Glasovanje v Posaarju. Anglija, Italija, Holandska in Švedska so poslale svoje čete v višini 5000 mož v Posaarje, da vzdržujejo red in mir pred in med glasovanjem. Poleg popolne varnosti je zajamčena tudi svoboda in tajnost glasovanja. Volilcev po glasovanju nikdo ne bo smel preganjati. Kdor bo skušal vplivati na glasujoče s silo, grožnjo, goljufigo ali podkupovanjem, bo kaznovan do 3 let ječe. — Za glasovalni izid se bje v notranjosti dežele ljuta borba potom zborovanj in druge propagande. Vodja hitlerjanske Nemške fronte Pirro je na nekem zborovanju ocenil položaj v Posaarju takole: 40 odstotkov prebivalstva, ki bo glasovalo, je za takojšnjo združitev z Nemčijo, 20 odstotkov je za kasnejšo priključitev k Nemčiji (brez Hitlerja), 40 odstotkov je neodločenih. Slednji bodo odločili izid.

Za Tihim oceanom se borijo. Japonci so pred dnevi odpovedali pomorsko pogodbo, ki je določevala Angliji, Ameriki, Japonski in Franciji višino obo-rožitve na morju. Ped japonsko odpovedjo se je vršila v Londonu pomorska konferenca, ki naj bi bila preprečila prosto tekmovanje v oboroževanju na morju. Na tej konferenci je Japonska nastopila z originalnim predlogom, naj ji za pritrđilo k staremu sporazumu Angleži odstopijo del otoka Borneo (v obsegu osemkratne Avstrije!). Anglija je predlog odbila in kot izgleda, bo v doglednem času sklicana druga pomorska konferenca, od katere zavisi vprašanje nadvlade na morju, osobito pa na Tihem oceanu.

Družina — malo kraljestvo.

Da bi bil svet brez nasilja in kratkovidnosti, svoje sile bi moral v prvo zastaviti v blagor družinam. Človeku-poedincu je v njej tista naravna opora, ob kateri se razraste mlado bitje v samostojnega človeka, in tista naravna zakladnica, iz katere se vsipajo vedno nove sveže sile v borbi za duhovni in gmotni obstoj. Če sploh še kod, blagoslov naravnega reda je danes viden na družini, ki vsaj v malem skuša sličiti vzoru božične družine pred dvatisoč leti.

V sedanja borbi za novo življensko ravnotežje bi morala stati družina in njen procvit najbolj v ospredju. Pripovedujejo izkušeni duhovniki iz dušnega pastirstva, da so ob zdravljenju korenike naravnega življenja — družine — doživljali prave čudeže. Sveta beseda s prižnice naslovljena na celo faro ne odtehta družinskemu krogu prirojene nadnaravne pobude. S par zdravimi družinami da so zdravili cele fere, ob par vzorih družinskega življenja je začelo klti novo življenje v vsej fari. Tem svojim izkušnjam globokoumno dodajajo: ni čuda, saj se življenje začne in konča z družino.

BOŽIČNA PRILOGA

Božič pri nas.

Človek, ali jih čutiš, božične praznike, čudo vseh čud, ali jih čutiš, kako v tvoji duši vzbujajo nemirno hrepenenje in v srcu budijo spomine, kadar božični delopust zvoní po Rožu, Podjuni in Zili?

Tako močan je glas svetonočnega hrepenenja, tako domač je klic naših zvonov na sveti večer, da slehernega našega sinu zgrabi v tujini. In če ni mu pot odprta domov, v tujini solze pretaka in blagoslavlja srečno preteklost, ko še sam s svojci na sveti večer za kadilom je stopal in z blagoslovljeno vodo domačo grudo škropil. Ob mehki svetonočni radosti se mu budi tiho domotožje po hiši domači, po jaslicah v kotu, po sv. duhu, zibajočem se kakor v sanjah nad javorjevo mizo, po sreči, nocoj tiho odmevajoči po naših družinah.

Komur le dano je priti, porama k božiču domov, doma je božič res praznik, le doma ga praznujemo z dušo. Brez bleska, v bedi morda celo ga obhaja slovenski naš svet in ravno zato ga doživljamo na znotraj v vsej njegovi skrivnostni globini, ker ni za zunanost sredstev in smisla. Čisto nič nas ne moti pri tem ubožstvo in revščina naša. Saj ju je blagoslovilo božje Dete nekoč v oni sveti, preblazeni noči.

Tudi naši trpki jekleni obrazi, naše žuljave roke, naši izmučeni udje, le vseč so Božji Družini, kadar stopi v naše kmečke domove. V veri, utrjeni v stoletnem trpljenju, gleda naš človek božično skrivnost in vidi prihajati v mraku svete noči Marijo z Detetom v naročju. Z žerjavico — simbolom čiščenja in z blagoslovljeno vodo ji gospodar stopi nasproti. Za njim pa kmetica s hlebom kruha v rokah in molek glasno moleč, nakar odgovarja pobožno cela družina, stopaje po sobah, hlevu, kleteh in nazadnje po polju krog hiše.

Povsod Boga, novorojenega Kralja! Po naših domovih naj vlada, naše kašče naj čuva in hleve varuje nesreče, naša polja naj blagoslovi na sveti večer, da bo seme pognalo in obilo rodilo! Še naš kruh naj nam posveti, črnega in belega, kakor nam ga daje zemlja, da ne bode pošel in ga ne bodo stradali naši otroci!

Tako se odpirajo Sveti Družini naši domovi, naša srca. In Jezušček stopa med nami, med našo mladino, medtem ko vas v svetem molku in tihi zbranosti prisluškuje nezaslišanim skrivnostim božične noči.

Oj sveta noč, blažena noč...

Blagoslovljene božične praznike!

Ksaver Meško:

Slava Bogú na višavah...

*Iz vere, iz grehov zablod,
iz strašnih poganskih temin,
iz vede iskanja in zmot
v nebo gre klic za pomoč,*

*In glej, z nebeških višin
vzplamti čudovita luč:
prihaja Kristus Gospod
tolažbo in mir nesoč*

*O bodi Slava Bogú na višavah,
tolažba in mir trpečim v nižavah!*

Pri nas in med brati na jugu

Kancler dr. K. v. Schuschnigg

Pokojni kancler v svoji družini

Vicekancler knez Starhemberg

Krvavo leto.

Dve žaloigri sta glavna politična vsebina tega leta. Plemenita kri je tekla, kri kraljevska in kanclerska. Temne sile, ki se protivijo naravnemu razvoju narodov in držav, so jo tirjale.

Avstrija je izgubila v juliju svojega kanclerja. Kot žrtev politične slepote je padel, s svojo žrtvijo pa doprinesel k ustaljenju in svobodi svoje in naše domovine. Rod Slovencev na Koroškem je

kanclerja spoštoval, saj je bil pravičen sin preproste kmečke matere. Z zvestobo njegovi misli ohrani nanj spomin.

Jugoslavija je v oktobru izgubila svojega ljubljenega kralja. Na poti, ki naj bi doprinesla dobršen kos k miru v Evropi, ga je umoril strel plačanega zločinca. Svet je ostro obsodil zločinsko dejanje, nedavno so v Ženevi države-članice

Zveze narodov sklenile vzajemno postopanje proti mednarodnim prevratnikom.

Naj bi iz visokih žrtev končno vzklikla v vsem svetu božična misel ljubezni in pravice!

Dr. Dollfuss na mrtvaškem odru

Mladi jugoslovanski kralj Peter II.

Kalja Aleksandra rodbinska sreča

Jugoslavija je priredila svojemu kralju veličasten pogreb

N-mav čriez jizaro...

Pokojni
dr. Matko Hafner

Sredi slovenske vasi

Pisatelj dekan
Fr. Ks. Meško

Naši pevci na turneji

Rožeški tamburaši

Družina slovenskih bogoslovcev v Selah

Gospodinjski tečaj na Radišah

Zilska „konta“ pod lipo na vasi

Naši fantje v skalovju

Zahomec, vlas smučarjev

Pa ga „obrajtajo“

Kako praznujejo božič...

Preveč smo zavervani vase in po svojem koptu sodimo svet okoli sebe. Božični prazniki so kot nalašč, da vsaj za trenutek razširimo pogled in vidimo še v druga srca, kako ta uživajo božični mir in srečo. In vedeli bomo, da celo božič, ta največji praznik v letu, ni vsem lep in prijeten. Najlepši pač je preprosti kmečki družinici, ki se na večer pred polnočnico zbere okoli jaslic in s svetim spoštovanjem pričakuje božičnega zvonjenja. Ni čuda, če baš tod neradi uhajajo pogledi drugam. Pa pravijo, da so podeželska srca ravno k božičnim praznikom široko odprta tudi za bližnjega srečo in žalost.

Moža smo poslali naokoli, da nabere utisov z božičnega praznovanja po naši deželi. Evo jih, da objamete v teh dneh še vi vse, male in velike, reveže in bogate, proste in one v poklicu!

Družinski oče tam okoli Borovelj pripoveduje: „Sedaj pa še ti prazniki! Pri teh dohodkih ne moreš napraviti veselja domačim. Igrač za male ne morem kupiti, tudi če da žena svoje prihranke poleh, ampak le kaj koristnega. Fant rabi šolskih knjig, starejša dečva zimski suknjič, za ženo bi bilo dobro novih čevljev. Pa seveda nekaj sladkarij. Jaz pa si bom mesto tega večnega podeželskega tobaka privoščil par dobrih kanclerjevih cigar. Pa vendar kljub mnogim božičnim skrbem ne menjam s samcem, čeprav on lahko štedi, jaz pa imam dolg v posojilnici in pri trgovcu, ki pa tudi ni tak, da ga ne bi po božiču pošteno plačal. Jaz vem, kaj je življenje, on pa ne!“

Brezposelni iz beljaške okolice pripoveduje: „No, zaradi mene ni treba take skrbi, jaz imam že srečo. Še večji reveži, so kakor jaz. Tistim je

najbolj hudo, ki imajo družino, pa nimajo dela. Zase, če si sam, še izprosiš, da ti ni treba od lakote umreti, posebno če si domačin in znaš prositi. Jaz sem se prositi že navadil, pa ni tako hudo, kakor sem mislil včasih, ko sem imel še delo v topli delavnici. Pa še bi ga imel, če ne bi bilo velike konkurence, velikih firm. Za božič in predpust sem včasih delal take čevlje, da jih danes nikjer ne dobite. Ročno delo je le nekaj vredno. No, lačen letošnji božič ne bom. Kosil in večerjal bom v neki gostilni, ki vam je pa ne izdam. Veste, zveze imam, pa za hrano me zaenkrat ni strah, čeprav včasih zategnem želodec. Ker ste pošten človek, vam povem, da imam še nekaj drobiža. Hranil sem ga prav za božič. Moj kolega France je pa velik revež, ker doma še s čim ne bo mogel zakuriti in njegovi otroci bodo zmrzovali še na božič. Pa bom mesto sebi ruma in čaja njemu kupil naročje drv in še nekaj živeža.“

Zagrizen samec se pridušuje: „Kaj mi hoče božič? V leta že grem, zame je dan enak dnevu. Samo s to razliko, da ob praznikih brez dela lahko postopam in jo na večer lahko mahnem v gostilno na večerjo. Živim, kakor sto drugih. Jem prav isto, berem iste časopise, za razvedrilo grem v celovški kino. Posebnega posla o božiču nimam. Da bi šel na obisk? Ne, to mi ne pade v glavo, tam bi me skušali pod božičnim drevesom še celo zaročiti, potem pa tisto neumno vlivanje svinca in razne druge prismođarije. Kdor je za družinsko življenje, pač je. Jaz bi bil tudi, dokler mi je bilo še 25 do 30 let, sedaj grem pa že v leta in mi ni več za to. Še kakšnih deset let garanja in robotanja, potem pa grem v penzijo in basta. Potem bo tudi dan enak dnevu in celo božični prazniki se ne bodo dosti razlikovali od drugih. Redko mi pride na misel, da bi se oženil. Saj se imajo tisti z družinami tudi samo o praznikih prijetno.“

Pomislil stražnik in odgovori:

„Tod gre vsako uro stokrat sto ljudi, eni s smehom, drugi z bolečino, vsem se pa neznansko kam mudi. Mogoče je med njimi sin vaš bil, mogoče ni. In kdo bi ga med množico spoznal?“

„O moj sin je tak, da ga lahko vsak, prav vsak spozna. Dober, tih in zlat in kakor tisoč kraljev je bogat.“

„Ne vem, ne vem gospa, tega ni mogoče kar tako spoznati. Tisoč duš gre mimo, tisoč misli in oči, kdo bi mogel vse, prav vse prebrati?“

Marija je po cesti šla, po beli cesti, kakor da gre skozi pomlad v božji raj. Tam gre tudi milostna gospa, vsa zakrita s pajčolami, vsa posuta z biseri, uhani.

„Čujete, prežalostna vi gospa, ste videli mogoče drobno dete, moje dete Jezusa? Šlo je tod po cesti, v rokah rože, v licih sonce, pa je luč razsipalo radodarno na vse konce.“

„Nisem videla otrok in niti, niti Jezusa. Razgrinjala sem črne, črne pajčolane, hodila sem po tihih drevoredih, kaj me brigajo otroci in skrbi v obrazih bledih!“

Marija je po cesti šla, po sivi cesti, sivi cesti kot da gre v egiptovsko deželo, srečala je žlahtnega gospoda sredi sivega sveta.

„Čujete, gospod prežlahtni, moj otrok je bil šel tod, morda ste ga videli, kako je trosil smeh in pesem v množico povsod?“

„Nisem videl ga nikjer. Moja pesem in moj smeh nista iz otroka, izgrebla ju je iz sveta človeška trda roka, pa pojem svojo pesem, čudno pesem ves večer.“

Marija je po cesti šla, po črni cesti, težki cesti, kakor da je križev pot. Lučke se utrinjajo, bele hiše izginjajo, nizke kočje rastejo povsod.

Železničar potoži tole: Ni kazalo drugače, na sv. večer moram z lokomotivo. Služba in vlaki morajo voziti tudi na tak večer. Kurjač ve: z vlakom potujejo zadnji potniki, ki bi še radi ujeli nekoliko božičnega večera. Uradniki hite k svojem, dijaki na počitnice, trgovski potniki bi se radi odpočili od svojega nemirnega življenja, izgubljeni sinovi vsaj na božič obišejo svojo mater, služkinje hite za dva dni domov, jetniki, izpuščeni za božič na začasni dopust, in še toliko drugih. Pa se na sveti večer kurjač in strojevodja spomnita v lokomotivi svojih družinic, ki sta zbrani okoli pogrjnene mize. Vidita ju v duhu in oba na tihem vzdihneta. Oba vesta: tudi njuni družini sta z mislimi pri njiju. Hitreje kot navadno dela kurjač, strojevodja si ogleduje manometre in kazala, četudi ni treba, malo opravka človeka razvedri in mu da druge misli. Stroj drvi, nad njim pa siplje nebo lahne snežinke, ki ju kot drobni angeljci pozdravljajo...

Osamljeni študent na Dunaju vabi: „Pridi k meni, kolega z jusa je za praznike odšel domov na klobase in potico. Na sveti večer in na praznike ne pogledam knjig in ne skriptov, čeprav sem pred državnim izpitom. Pridi, ne bo ti dolgčas pri meni. Zapela si bova in če pride še Peter, smo kar že tercet. Pripravil sem tudi raznih dobrot. Gospodinja mi je za te dneve odstopila lepšo sobo in pogostil te bom kakor strgan baron suhega grofa. Sicer me ona gleda nekoliko postrani, ker ji za december še nisem kril stanoarino, pa bo ja vendar še te dni potrkal na vrata pismonoša. No, pridi, veš tudi božičnega drevesca ne bo manjkalo pri meni, pa še koga privedi, samo glej, da bo fejest fant in dober pevec. Bomo se imeli prav po fantovsko!“

Tako nam je natresel naš božični popotnik svojih božičnih utisov od vseh vetrov in vseh štirih strani. Pa je dobrohotnež hkrati modroval: Naj bi bili še tem po svetu raztreseni, zaposlenim in pozabljenim božični prazniki srečni in blagoslovljeni... kr.

Borno mesto

Betlehem...

Borno mesto Betlehem, še bolj boren hlevček v njem, tam na slami Bog leži, vse se njega veseli.

Borno mesto Betlehem, pa bogastva si ljudem dalo neizmernega: božje Dete Jezusa!

Romarica

v belem mestu.

Marija je po svetu šla in prišla v dobro mesto, v belo mesto, kakor da je božji Betlehem. Ceste so vse v lučkah, v belih, rdečih in zelenih, godba trepeta iz hiš in smeh in pesem. Vse je dobro kakor božji raj. Hiše skoraj do nebes, okno se nad oknom sveti in nikjer ni streh. Avtomobili in tramvaji, ljudje veseli, skoraj, skoraj raj.

Mati božja se smehlja, stopi pa pozdravi tiho, tiho stražnika:

„Dobri, dobri vi gospod, ste videli mogoče, če je šel moj Sin kje tod?“

Marija je po cesti šla, ljudje so vstali izza koč in črnih hiš, odprli duše in srca. Med njim stal je Jezus mali, vabil mater v črni Betlehem, roke širil k žalostnim očem:

„Mati, mati, tu bova ostala, tu je vsaka kočja kakor naša betlehemska mala, tu so delavci tesarji, tukaj so otroci, da bom mogel se igrati, tu so žene, kakor ti, o Mati!“

Meh za smeh.

Na letovišču.

Letoviščar vpraša kmeta: „Oče, kje imate vendar tiste lepe golobe, ki so nas vsake počitnice tako kratkočasili?“ — Kmet: „Žal, jih ni več; areplan mi jih je povozil.“

Črkovnica.

Svoj 12341 hočeš doseči.
Ko si storil, 2341 smeš reči.
Kaj je to?

Gluh je.

„Ali mi moreš posoditi deset šilingov?“ — „Nemogoče, toliko nimam nikoli pri sebi.“ — „Pa doma?“ — „Hvala! Vsi zdravi.“

Na podjunskega fikeju.

Poštni uradnik kurjaču podjunske lokomotive: „Slišite, danes pa že boste morali lopato premoga več založiti pod kotel, danes vozite ekspresno pismo s sabo!“

RAZNE VESTI

Anglija skrbi za brezposelne. Na Anglejškem se vsa javnost zelo zanima za usodo brezposelnih. Posebno skrbe za to, da se brezposelni lahko izučijo v strokah, ki so še količkaj donosne. Nedavno je bogati lord Boyne prepustil brezposelnim svoj grad v provinci Durham. Te dni so se v njem nastanili. Krajevne oblasti in cerkev so poskrbele za učne moči. Poleg delavnic in predavalnic imajo brezposelni v gradu tudi skupno obednico in veliko knjižnico. Poleg drugega učiteljstva so jim na razpolago strokovni učitelji, rokodelski mojstri in celo učitelji godbe, umetnosti in leposlovja. V kratkem obišče brezposelne sam angleški prestolonaslednik.

Južni Afriki groze kobilice. Južno Afriko je letos obiskala nenavadno velika nadloga. Celi roji kobilic uničujejo tamkajšnja polja in travnike. Vlaki imajo po več ur zamude, ker pokrivajo kobilice po 15 cm na debelo vso zemljo naokrog in so nakopičene tudi na železniških tračnicah. Vlada je organizirala proti kobilicam celo vojsko, uničujejo jih s strupi, s katerimi škropijo polja in travnike. Prvi roji kobilic so od glavnega mesta južne Afrike Kapstadta oddaljeni komaj še 160 km, tamošnjim vinogradom in sadovnjakom grozi velika škoda.

Sveto pismo je predstavljeno v 950 jezikov. V Ameriki obstoji družba, ki si je stavila nalogo, da širi sv. pismo v vse dele sveta. Dosedaj je že izdala biblijo v 950 jezikih in narečjih. Trdi in bo tudi res, da je sv. pismo najbolj razširjena in najbolj čitana knjiga na svetu. Najstarejši delni prevod sv. pisma so izvršili katoliški misijonarji proti koncu 13. stoletja. Popolni prevod pa je nastal šele leta 1807 in sicer ga je prevedel protestantski pastor Robert Morrison.

Kdaj raste človek. Najnovejša raziskovanja kažejo, da raste človek v glavnem med spanjem. S tem bi se skladala stara resnica, da je potreba po spanju tem večja, čim hitreje se otrok razvija.

Zato je nujno potrebno, da majhnim otrokom pod nobenim pogojem ne kratimo spanja. Nova raziskovanja si pokazala, da je rast odvisna tudi od letne dobe. Najbolj rastejo otroci od marca do avgusta, medtem ko je večanje teže v teh mesecih zelo skromno. Od avgusta do marca pa človek v splošnem zelo malo raste, tembolj pa se večja njegova telesna teža.

Kako stara so drevesa. Poznamo mamutova drevesa, ki so več kot tisoč let stara. Tudi navadna cipresa doseže visoko starost. Drevesa žive neprimerno dalje kot človek. Nekateri kostanji rastejo nad 2000 let, najstarejša lipa je preživela že 870 pomladi in najstarejši mecesen 600 let. Najstarejša jelka je ozelenela 150 krat. Seve so merodajni za starost dreves življenski pogoji, v katerih se nahajajo. Drevesa s skromnejšo hrano žive navadno dalje kot „razvajena“. Je pač enako kot pri človeku. Ljudje brez življenske borbe umirajo in izumirajo, kjer pa so življenski pogoji znosni, a ne pretrdi, je življenska sila velika.

„Smrtna“ simfonija komponista Čajkovskega. V prav nenavadno čudni zvezi je smrt s peto simfonijo ruskega skladatelja Čajkovskega. Skladba navdaja godbenike, kadar se pripravljajo za nastop, z resnim strahom in skrbmi. Ko so to simfonijo prvič igrali že pred 20 leti, je med skušnjami umrl neki godbenik. Pri naslednji izvedbi je umrl župan nekega angleškega mesta, kjer so godbeniki koncertirali, ko se je skladba tretjič izvajala, je smrt probrala lastnika hotela, kjer se je izvajala. Pri četrtem izvajanju je umrl klarinetist, pri petem neki violinist.

Grem za gospodinjo ali kuharico v župnišče ali kmetijo. Naslov pove „Kmečka zveza“.

Posojilo z nizkimi obrestmi na prvo mesto se išče. Rodoljubi naj sporočijo naslov „Kmečki zvezi“.

Hiša in gospodarsko poslopje, tričetr orala travnika s sadjem naprodaj p. d. pri Celnjaku v Stebnu pri Beljaku p. Mallestig. Cena S 6000. 96

Vabilo.

Izobraževalno društvo „Trta“ v Žitari vasi priredi v nedeljo dne 30. decembra 1934 ob 3. uri popoldne v Društvenem domu prelepo narodno igro

Naša kri.

Vstopnina znižana!

Velike udeležbe pričakuje
99

Odbor.

Vabilo

na zgodovinsko igro

Črni križ pri Hrastovcu

ki jo uprizori Izobraževalno društvo „Danica“ na Štefanovo dne 26. decembra 1934 ob 3. uri popoldne pri Voglu v Št. Primožu. Sodeluje tudi društveni pevski zbor.

„Danica“ je prvo društvo, ki jo uprizori na Koroškem.

Prijatelje poštene zabave od blizu in daleč vabi
101

Odbor.

VABILO.

Izobraževalno društvo Šmihel nad Pliberkom priredi lepo božično igro

Vrnitev

na Štefanovo dne 26. decembra 1934 ob 3. uri popoldne v Šercerjevi dvorani v Šmihelu. Obenem nastopi tudi tamburaški zbor.

Prijazno vabi prijatelje društva
102

Odbor.

Služba cerkovnika-Cecilianca je razpisana! Župnijski urad Lipa ob Vrbi, p. Velden am Wörthersee. 100

Vesele in blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto voščimo vsem našim cenj. somišljenikom, prijateljem, znancem, odjemalcem, gostom, članom in vlagateljem:

Dr. Franc Petek, zdravnik in predsednik Političnega in gospodarskega društva Velikovec.	Ivan Starc, župnik Hodiše.	Štefan Bayer, župnik Loga vas.
Valentin Zwitter, gostilničar in mlekarnar Št. Jakob v Rožu.	Štefan Andreč, trgovina z železnino Celovec.	Zveza koroških zadrug, registrovana zadruga z omejeno zavezo Celovec.
Vinko Poljanec, župnik, predsednik S. P. Z. in zbornični svetnik Škocijan v Podjuni.	Anton Gril, posestnik, načelnik „Kmečke zveze“ in zbornični svetnik Plaznica.	Hranilnica in posojilnica, r. z. z n. z. Šteben pri Beljaku.
J. B. Hafner, trgovina z železnino pri „zlato kosi“ Celovec.	Matevž Seher, trgovec Celovec.	Hranilno in posojilno društvo, r. z. z n. z. Celovec.
Anton Benedik, slikar Celovec.	Marija in Janko Schaller, trgovina Škofiče.	Hranilnica in posojilnica, r. z. z n. z. Velikovec.
Franc Schnabl, trgovec Št. Rupert pri Celovcu.	Alojz Kometter, trgovec Borovlje.	Hranilnica in posojilnica, r. z. z n. z. Dobrla vas.
Janko Ogrš, trgovina in gostilna Bilčovs.	Franc Kovačič, strojno mizarstvo Podjerberg.	Josip Rutar, trgovec in gostilničar Žitara vas.
Franc Plantev, trgovec Velikovec.	Mihael Schleicher Loga vas.	Marijan Silović, dalmatinski vinotoč Celovec.